

РЕШЕНИЕ №14850

София, 01.12.2020

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети ноември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЯНА ПАПАЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ

ДЕСИСЛАВА СТОЕВА

при секретар М.С. и с участието на прокурора Христо Ангелов изслуша докладваното от съдията ДЕСИСЛАВА СТОЕВА по адм. дело №7680/2020.

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.76, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ).

Образувано е по касационна жалба на М.М. от [населено място] против Решение №778/15.04.2020г., постановено по адм. д. №3666/2019г. по описа на Административен съд – Пловдив, с което е отхвърлена жалбата му срещу Решение №РС-041-17-065 от 16.10.2019г. на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, с което е установен конфликт на интереси и неподаване на декларации, като е осъден жалбоподателят да заплати на КПКОНПИ разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

В жалбата и в съдебно заседание по делото пълномощникът адв. Д. релевира доводи и аргументи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост- отменителни основания по чл.209, т.3 от АПК. Иска обжалваното съдебно решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде отменен обжалвания административен акт. В условията на алтернативност, при преценка за наличие на съществени нарушения на съдопроизводствените правила, искането е делото да бъде върнато на друг състав на същи съд за ново разглеждане.

Ответникът по касация - Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, чрез процесуалния представител ст. юрисконсулт П.Ц., в подаден писмен отговор в срока по чл.213а от АПК и в съдебно заседание, чрез юриск. Н., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита обжалваното решение за правилно и обосновано. Иска отхвърляне на жалбата и оставяне на решението в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на първоинстанционното решение.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение, намира касационната жалба за подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в срока по чл.211, ал.1 АПК, при отсъствие на процесуални пречки за нейното разглеждане и наличие на всички положителни процесуални предпоставки по възникване и упражняване правото на касационно оспорване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество на основанията, посочени в нея и след проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, съгласно чл.218, ал.2 АПК, касационната жалба се явява неоснователна.

С оспореното решение Административен съд – Пловдив е отхвърлил жалбата на М.М. от [населено място] срещу Решение №РС-041-17-065 от 16.10.2019г. на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество.

Въз основа на събраните по делото доказателства в производството пред Административен съд - Пловдив е установена следната фактическа обстановка:

Пред КПКОНПИ е било образувано производство по реда на чл.71, ал.1, предл.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, въз основа на сигнал с Рег.№С-2017-041 от 13.03.2017г. Към сигнала е приложен одитен доклад за даване на увереност за адекватност на прилаганите системи за управление и контрол и добро финансово управление в „***“ към община Х., изготвен от главен вътрешен одитор в община Х.

Сигналът е против М.М., в качеството му на директор на „***“ - гр.Х., с твърдение за назначаване от негова страна на сина му М.М. на длъжност “екскурзовод” по Трудов договор №ЧР-37/01.07.2015г. със срок 3 месеца (до 30.09.2015г.) и по Трудов договор №ЧР-22/01.07.2016г. със срок до 30.09.2016г., в нарушение на ЗПУКИ /отм/. Освен това, с Договор №24/09.04.2015г. и с Договор №26/30.04.2015г., директорът възлага на сина си извършването на “екскурзоводско обслужване на гръцки и английски език на обект “***”, съответно за периода от 10.04.2015г. до 13.04.2015г. и от 01.05.2015г. до 03.05.2015г., срещу заплащане, съответно на 200,00 лв. и на 110,00 лв. Със Заповед №ЧР-121/11.12.2012г. на директора, са наградени девет служители на музея със сумата от общо 860,00 лв., като М. награждава и себе си със сумата от 130,00 лв. С последващи заповеди от 02.08.2016г., 03.10.2016г. и 15.12.2016г., директорът отново изплаща допълнителни възнаграждения на служители на музея и на себе си.

След уточняване на периода на извършване на нарушението по ЗПУКИ /отм./, е установено, че това е периодът от издаване на първата Заповед №ЧР-121/11.12.2012г. до изпълнението на Заповед №ЧР-86/15.12.2016г.

На заседанието, проведено на 27.04.2017г., за което е съставен Протокол №28, КПУКИ изслушва М.М. във връзка с изложените факти в сигнала. На заседанието не се отричат фактите на сключени два граждански и два трудови договора с неговия син М.М., но се посочва като причина обстоятелството, че музеят обслужва с пропускателен режим три обекта- археологически музей, римски терми и римска гробница и предвид значителния поток от туристи през лятото са сключени

договори за сезонна работа на длъжността „екскурзовод“ именно поради увеличени брой туристи. Получаваното от сина му възнаграждение е еднакво с възнаграждението на другите екскурзоводи, а същият е назначаван без обявяване на конкурс, тъй като няма такова изискване за заемане на длъжността, съгласно устройствения правилник на музея и правилника за вътрешния ред на музея. Не се отрича фактът, че М.М. е издавал заповеди за предоставяне на допълнителни материални „стимули“, включително на себе си, като същият посочва, че с решение на общинския съвет от 2009г. музеят е определен за второстепенен разпоредител с бюджета, а от 2012г. прилага системата на делегираните бюджети. През периода от 2014г. до 2016г. прогнозните приходи са надвишени, поради което е взел решение да се изплаща допълнителен доход на работещите в музея, тъй като основните им възнаграждения „не са от най-високите“. Не са разработени критерии какъв процент да бъде допълнителното материално стимулиране, може да бъде и 20% и 30%, в зависимост от това „кой, как, каква работа върши“.

На заседание, проведено на 11.05.2017г., за което е съставен Протокол №30, КПУКИ разглежда проект на решение по чл.27, ал.2 от ЗПУКИ /отм./ за неустановяване на конфликт на интереси и при двете нарушения, релевиран в сигнала, поради липса на частен интерес на проверяваното лице. С два гласа „против“ и един глас „за“ не се формира мнозинство за вземане на решение.

На 26.04.2018г., на основание чл.8, ал. 6 от ЗПКОНПИ, с решение на 44-тото Народно събрание са избрани нови членове на КПКОНПИ, които встъпват в длъжност на същата дата, съгласно актове за встъпване. На основание §5, ал.1 и §3, т.3 от ПЗР на ЗПКОНПИ, преписката по сигнал, Рег.№ С-2017-041/13.03.2017г. за установяване на конфликт на интереси е приета за неприключила до влизането в сила на ЗПКОНПИ.

По неприключилото дело е констатирано, че през периода 2015г. – 2016г. са обявявани свободни работни места за длъжност „екскурзовод“ по Национална програма “****“. През 2015г. са насочени две лица и е сключен договор за финансиране на местата за срок от 6 месеца. През 2016г. е насочено едно лице по националната програма и е сключен договор с едно лице от “свободен пазар“.

Въз основа на приетото, КПКОНПИ преценява, че е налице идентифициран сигнал по смисъла на чл.17, ал.3 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, при което прилага §5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ, според която норма (приложима редакция), неприключилите до влизането в сила на този закон проверки и производства във връзка с отменените Закон за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество и Закон за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията (КПКОНПИ).

Комисията обсъдила фактите по делото и констатирала, че Градският археологически музей е юридическо лице на бюджетна издръжка, второстепенен разпоредител с бюджетни кредити и се ръководи от директор, назначаван от кмета на Община Х., въз основа на конкурс. Директорът организира и контролира цялостната дейност на музея, включително сключва, изменя и прекратява трудовите договори със служителите, определя индивидуалното им трудово

възнаграждение и другите материални стимули, в съответствие с наличните средства и нормативните изисквания. Считано от 1976г., жалбоподателят М. е директор на музея. Отчетено е наличието на родствена връзка по права линия от първа степен между М.М. и М.М., което обосновава свързаност по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./ между лицата. М.М., към момента на сключване на договорите за екскурзоводско обслужване е със завършено средно образование в СОУ “****”- гр. П., с профил “Хуманитарен – История с интензивно изучаване на гръцки език”, като същевременно, съгласно данните в сертификата №20125/2016г., издаден от ***, същият владее английски език на ниво, съответстващо на ниво В2 по Европейската езикова рамка. Съгласно длъжностна характеристика за длъжността “екскурзовод”, минималните изисквания за заемане на длъжността са средно образование с владееене на английски и друг език, колеж по туризъм/езикова гимназия и не се изисква стаж по специалността.

Представени са поименно щатно разписание на длъжностите и работните заплати за 2015г. и за 2016г., утвърдени от кмета на община Х., съгласно данните в което за първата година общата численост на персонала в музея е 9 бройки, в това число двама екскурзоводи, а през 2016г. – 10 бройки, в това число двама екскурзоводи.

През 2015г. директорът на музея е обявил наличието на две свободни работни места за длъжността екскурзовод, за което е подал съответните заявки – спецификации. Финансирането е извършено по Национална програма “****” и за заемане на заявените свободни места са насочени две лица, които са приети на работа в музея, считано от 01.04.2015г.

В представения отговор липсва информация за явили се други кандидати за заемане на длъжността “екскурзовод”.

През 2016г. отново е заявено наличието на 1 свободно място за длъжността “екскурзовод” с финансиране по Национална програма “****” и 1 свободно място за същата длъжност, нефинансирано по програмата. За обявените свободни работни места са насочени за заемане същите лица като през 2015г., които са приети на работа по срочни трудови правоотношения, съответно за период от 8 и от 6 месеца. В представения отговор отново липсва информация за явили се други кандидати за заемане на длъжността.

Комисията е приела, че като лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ /отм./ М.М. е упражнил свои правомощия, като е сключил граждански и трудови договори със сина си М.М., като служебните правомощия са повлияни от него и на свързано с него лице частен интерес, в нарушение на чл.8, изр.2 от ЗПУКИ /отм./ През периода 2015г. – 2016г. по трудово правоотношение на длъжността “екскурзовод” в музея са заети още 4 лица, като същевременно М.М. заема длъжността “екскурзовод” за кратки периоди от време, през периоди на празници или когато учебното заведение, в което е студент, е в лятна ваканция. Жалбоподателят, като директор на музея, се е ползвал изцяло от действащата към 2015г. и 2016г. НП “****”, по която се насърчава заетостта на трудоспособни безработни лица, регистрирани в Дирекция „Бюро по труда“ /ДБТ/, в дейности по Закона за културното наследство, туристическа анимация и екскурзоводско обслужване.

М.М. не се е явявал като квалифициран кандидат за заемане на длъжността “екскурзовод” в ДБТ, с оглед на което е направен извод, че е поставен в привилегировано положение спрямо другите лица, тъй като не е участвал в състезателна процедура, в резултат на която да е определен конкретен кандидат за заемането ѝ.

Предвид изложените обстоятелства, КПКОНПИ приема, че след като М.М. е назначен на длъжност “екскурзовод” в “****” – гр. Х., то е налице извод за наличие на частен интерес на лицето, заемащо публична длъжност, повлиял върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията и задълженията му по служба. Това, по своята същност, представлява наличие и на последната, трета необходима предпоставка за възникване на конфликт на интереси, изразяващо се в сключване на договор със свързано с него лице - син, в нарушение на чл.8, изр.2, предл.1 от ЗПУКИ, отм.- „лице, заемащо публична длъжност, няма право да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба”. Облагата се изразява в получаване на работа в ръководената от М.М. институция.

КПКОНПИ мотивира извода си с обявяване на вакантната длъжност пред ДБТ- М., П., филиал Х. и некандидатстването на М.М. наред с другите лица. Облагата е от такъв характер, че да повлияе върху обективното и безпристрастно изпълнение на служебните задължения на лицето, заемащо публична длъжност, а забраната на чл.8 изр.2 от ЗПУКИ / отм./ цели пресичане на възможността лицето, заемащо публична длъжност, да използва поста и правомощията си, за да обогати себе си или свързаното с него лице.

КПКОНПИ се позовава и на чл.19, ал.1 от ЗПУКИ /отм./, регламентиращ задължение на лицето, заемащо публична длъжност, да се отстрани, когато прецени, че то или свързани с него лица са заинтересовани от изпълнението на конкретно негово правомощие или задължение. Оттеглянето следва да се формализира чрез подаване на писмена декларация за частен интерес по конкретен повод по чл.12, т.4 от закона, преди или по време на изпълнение на конкретното правомощие и пред органа по назначаване, съгласно чл.16, ал.1 и чл.17. В хода на производството не е установено М.М., като лице, заемащо публична длъжност, да е подал декларация по чл.12, т.4 от закона, в предвидените за това срокове. Подавани са единствено декларации по чл.195, ал.1 от ЗКН за 2015г. и 2016г., като в т.3 от декларацията е посочено, че няма свързани с него лица по смисъла на §1 от ДР на ЗПУКИ /отм./, които да имат търговски, финансов или друг делови интерес във връзка с функциите, които изпълнява по ЗКН. На 30.03.2017г., след подаване на сигнала пред КПУКИ, до кмета на община Х. е подадена декларация по чл.195, ал.1 от ЗКН, в която М. декларира, че свързано с него лице, по смисъла на §1 от ДР на ЗПУКИ, е лицето М.М., който е назначен по граждански договори и по срочни трудови договори през отделни времеви периоди на 2015г. и 2016г.

Освен това, със Заповеди №ЧР-121/11.12.2012г., №ЧР-37/19.08.2014г., №ЧР-34-30.04.2015г., №ЧР-32/02.08.2016г., №55/03.10.2016г. и №ЧР-86/15.12.2016г., издадени на основание чл.18, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на “****” – гр. Х., чл.24, т.3 от Правилника за вътрешния трудов ред в “****” – гр. Х. и чл.13, ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната

заплата, М.М. награждава за постигнати резултати служители в музея, като по отношение на себе си определя допълнително материално стимулиране в общ размер от 1 680,00 лв.

В посочените правилници обаче липсва утвърдена процедура относно начина, по който следва да се определя възнаграждението на самия директор. Това означава, че директорът не е следвало да определя сам на себе си допълнително възнаграждение за образцово изпълнение на служебните си задължения или за постигнати добри резултати, а е трябвало да подаде декларация за частен интерес по конкретен повод и да се отведе от изпълнението на това правомощие.

Чрез издаването на посочените по-горе заповеди, жалбоподателят, в качеството си на директор на музея, нарушава забраната за постановяване на актове в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба, съгласно разпоредбата на чл.8, изр.1 от ЗПУКИ /отм./ Налице е материална облага за лицето, заемащо публична длъжност, изразяваща се в получаване на допълнително възнаграждение за постигнати резултати.

КПКОНПИ отново се позовава и на чл.19, ал.1 от ЗПУКИ, отм., регламентиращ задължение на лицето, заемащо публична длъжност, да се отстрани, когато прецени, че то или свързани с него лица са заинтересовани от изпълнението на конкретно негово правомощие или задължение. Оттеглянето следва да се формализира чрез подаване на писмена декларация за частен интерес по конкретен повод по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./, преди или по време на изпълнение на конкретното правомощие и пред органа по назначаване, съгласно чл.16, ал.1 и чл.17 от ЗПУКИ /отм./

Прието е решение, с което: 1) е установен конфликт на интереси по отношение на М.М.- лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ /отм./, за това, че е сключил Договор №24/09.04.2015г.; Договор №26/30.04.2015г.; Трудов договор №ЧР-37/01.07.2015г. и Трудов договор №ЧР-22/01.07.2016г. в частен интерес на свързано с него лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./- М.М., в нарушение на чл.8, изречение второ, предложение първо от ЗПУКИ /отм./; 2) е установено неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ по отношение на М.М., като лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ /отм./, предложение първо, в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ /отм./, във връзка с подписването на Договор №24/09.04.2015г.; Договор №26/30.04.2015г.; Трудов договор №ЧР-37/01.07.2015г. и Трудов договор №ЧР-22/01.07.2016г. в частен интерес на свързано с него лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./- М.М.; 3) е установен конфликт на интереси по отношение на М.М.- лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ /отм./, във връзка с издаване на Заповед №ЧР-121/11.12.2012г.; Заповед №ЧР-32/02.08.2016г.; Заповед №55/03.10.2016г. и Заповед №ЧР-86/15.12.2016г., за определяне и начисляване на допълнително възнаграждение за постигнати резултати по отношение на себе си, в нарушение на чл.8, изречение първо, предложение четвърто от ЗПУКИ /отм./; 4) е установено неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ по отношение на жалбоподателя, като лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ /отм./, предложение първо, в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ /отм./, във връзка с издаване на Заповед №ЧР-121/11.12.2012г.; Заповед №ЧР-32/02.08.2016г.;

Заповед №55/03.10.2016г. и Заповед №ЧР-86/15.12.2016г., за определяне и начисляване на допълнително възнаграждение за постигнати резултати по отношение на себе си.

Първоинстанционният съд е счел, че оспореното решение е прието от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и съдържа необходимите реквизити, а в хода на административното производство от страна на КПКОНПИ са спазени регламентиранияте административно-производствени правила. Правилно е приложен и материалният закон.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да е осъществен конфликт на интереси по смисъла на чл.2 от ЗПУКИ (отм.), следва да са налице три кумулативно изискуеми предпоставки: лице, заемащо публична длъжност, наличие на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията му по служба и упражнено властническо правомощие, повлияно от частния интерес.

М.М., в качеството си на директор на *** в гр. Х. е лице, заемащо публична длъжност, по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ (отм.). Той и М.М. са свързани лица, по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ (отм.). Наличието на свързани лица само по себе си не представлява конфликт на интереси. Свързаността създава риск от такъв в случаите, при които лицето, заемащо публична длъжност упражнява правомощия или изпълнява задължения по служба, повлияно от частен интерес. В конкретния случай правилно е прието, че частният интерес за свързаното лице е довел до облага от обхвата на чл.2, ал.3 от ЗПУКИ /отм./, изразяваща се в получаване на работа в ръководена от М. институция.

Частният интерес е повлиял върху обективното изпълнение на правомощията и задълженията по служба, като облагата е нематериална. Липсата на подаване на заявка за още една вакантна длъжност "екскурзовод" пред ДБТ- М., филиал Х. и липсата на оповестяване на това обстоятелство пред широк кръг лица, пораждаат основателни съмнения за нарушение от страна на директора на музея именно под въздействие на „частния интерес“.

Конфликт на интереси е налице тогава, когато лицето, заемащо публична длъжност е упражнило правомощията си в съответствие с материалноправните предпоставки за тяхното прилагане, но това е станало в негов или на свързано с него лице интерес, тъй като конфликтът на интереси се обективира не в резултата – придобитата облага, а във възможността частният интерес да повлияе на обективното и безпристрастно изпълнение на правомощията.

В своите решения Върховният административен съд нееднократно, при тълкуване на разпоредбите на чл.2 и чл.8 от ЗПУКИ (отм.) е посочвал, че законодателят не изисква дори доказване на обстоятелството дали в действителност и как упражнените властнически правомощия са повлияни от установения частен интерес. Конфликт на интереси е налице, ако съответният частен интерес на лицето, заемащо публична длъжност или на свързаното с него лице, е във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия. За съставомерността на деянието по ЗПУКИ е достатъчно да е налице формално нарушение на посочената разпоредба,

водещо до съмнение в начина, по който се осъществяват съответните публични длъжности. Не е необходимо да бъде доказано резултатно деяние с реални негативни последици. Законът не допуска фактически ситуации, в които дадено лице, заемащо публична длъжност, би могло да повлияе в частен интерес, като по този начин компрометира публичната длъжност, реда и начина, по който се осъществяват функциите, възложени на съответното учреждение, ведомство и пр.

В този смисъл неоснователни се явяват всички касаторови възражения за смисъла и целта на назначенията на М.М. като екскурзовод, както и получаването на материална облага. Принципната законова цел е предотвратяването на съмнения, че лицата, заемащи публични длъжности, осъществяват правомощията си на база на лични и роднински отношения, а не на база законоустановените критерии (Решение №17114 от 13.12.2019г. на ВАС по адм.д. №9250/2019г., VI отд., Решение №115 от 6.01.2016г. на ВАС по адм.д. №1439/2015г., VII отд., Решение №6945 от 23.05.2014г. на ВАС по адм.д. №1791/2014г., VII отд. и мн. др.).

За избягване и преодоляване потенциалната възможност лицето, заемащо публична длъжност, да бъде поставено в ситуация, в която упражняването на правомощията му да бъде повлияно от частен интерес, е въведена забраната за действие в такива ситуации- лицето, заемащо публична длъжност, няма право да извършва дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията си (чл.8 от ЗПУКИ /отм./). Поведението на жалбоподателя, настоящ касатор, правилно е квалифицирано от КПОПНП като наличие на частен интерес, изразяващ се в получаване на облага с материален и нематериален характер.

По делото е доказан и фактът на неподаване на декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ /отм./ В закона е предвиден механизъм за избягване на ситуации на конфликт на интереси посредством института на подаване на декларация за конфликт на интереси по конкретен повод и института на „самоотстраняване“ от изпълнение на служебни задължения, а на основание чл.16 от ЗПУКИ (отм.) лице, заемащо публична длъжност, подава декларация, когато има частен интерес от упражняване на свое правомощие по служба. Декларацията се подава преди започването или по време на изпълнението на правомощията от лицето, което има частен интерес. Още повече, при наличие на частен интерес, лицето следва да се отстрани от изпълнение на правомощията си или на задължение по служба, по реда на чл.19 от ЗПУКИ (отм.).

Комисията и впоследствие съдът правилно са приели, че за М.М., в качеството му на лице, заемащо публична длъжност, е възникнало задължение за подаване на декларация за конфликт на интереси по конкретен повод, съгласно разпоредбата на чл.12, т.4, във връзка с чл.16, ал.1 от ЗПУКИ (отм.), във връзка с издаването на цитираните по- горе в решението заповеди.

Горните фактически и правни съображения водят до извод за издаване на оспореното решение от Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Като е отхвърлил жалбата срещу оспорения акт, съдът е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева за

настоящата инстанция, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съгласно чл.78, ал.8 ГПК, във връзка с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Върховният административен съд, шесто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №778/15.04.2020г., постановено по адм.д. №3666/2019г. по описа на Административен съд – Пловдив.

ОСЪЖДА М.М. от [населено място] да заплати в полза на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество сумата от 100 /сто/ лева разноси, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.